

emma

atenció a la gent gran

Núm. 12 / Desembre de 2014

Publicació Gratuïta

Avui parlem de Maria Costa

La llei de dependència

Famílies que cuiden

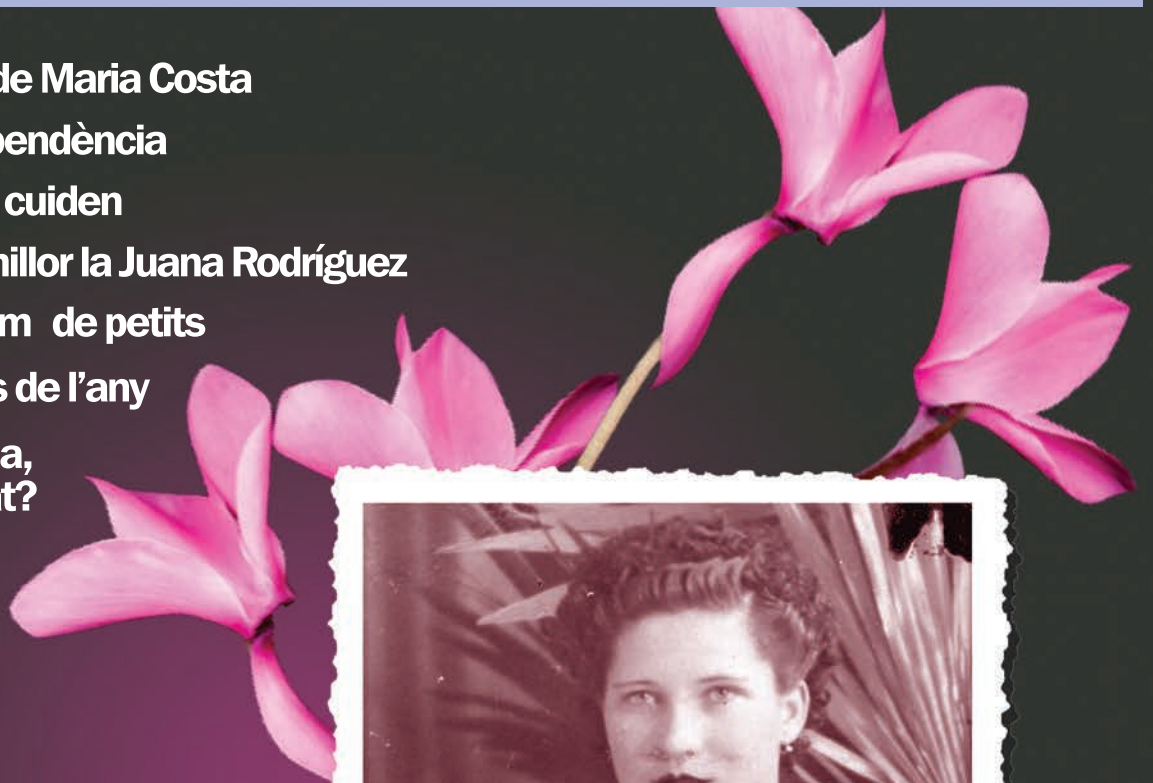
Coneguem millor la Juana Rodríguez

A què jugavem de petits

Les activitats de l'any

**La Residència,
una necessitat?**

**Curiositats
de l'ou**

Sabies que...

Mònica Rebollo Fernández. Directora de la Fundació Emma

La llei de dependència

El 2007 entra en vigor LA LLEI DE DEPENDÈNCIA, la Llei de la Promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, té com a principal objectiu reconèixer un nou dret i la creació d'un Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la dependència que promogui l'autonomia personal i garanteixi l'atenció i protecció a les persones en situació de dependència.

De manera molt resumida, les prestacions i serveis que la Llei de la Dependència volia garantir són:

Els serveis.

Serveis de prevenció.
Servei de Teleassistència.
Servei d'ajuda al domicili.
Servei de Centre de Dia i de Nit.
Servei d'Atenció Residencial.

Les prestacions econòmiques.

Prestació econòmica vinculada al servei
Prestació econòmica per a la cura en l'entorn familiar i ajuda a cuidadors no professionals.
Prestació econòmica d'assistència personal.

Els graus de dependència es determinaran mitjançant l'aplicació d'un barem que valora el grau d'autonomia de la persona i la capacitat per a realitzar les activitats bàsiques de la vida diària. La dependència es classifica en tres graus, depenent de l'autonomia de les persones i de la intensitat de les cures que requereix.

Grau I. Dependència Moderada
Grau II. Dependència Severa
Grau III. Gran Dependència.

Aquesta llei garanteix un dret subjectiu i universal, és a dir, és una llei per tothom, i s'havia de convertir en el quart pilar de l'estat de benestar, havia d'estar al costat de sistema de pensions, la sanitat i la educació.

En els inicis ja s'intuïa que seria una llei difícil d'implantar, i sobretot que seria car, molt car, donar cobertura a tantíssimes necessitats. Era evident que calia

ser molt prudent, i es feia necessari anar poc a poc, pas a pas... en una primera fase van entrar en el sistema les persones amb més dependència, passats uns mesos les persones amb una dependència severa i més tard qui tenia una dependència moderada.

Des del principi, la sensació de molts professionals del món social i sanitari ja era que aquest nou dret era un pou sense fons, que no era només una qüestió de prudència, era necessari acotar bé, estudiar bé cada situació i cada cas, les capacitats econòmiques de les persones... Però la maquinària havia començat a funcionar i s'anava sobre la marxa, un dia una instrucció, un altre dia una altra, i demà tot canviat. Hi ha hagut moments de molt caos, expedients perduts, expedients pendents de resoldre, ara la culpa a Girona, després a Barcelona, més tard culpes a Madrid, i moltes persones sense poder "gaudir" del seu dret subjectiu i universal... aquell dret que té tothom...

A tot això, s'hi va afegir que l'economia del país i del món, va entrar en crisi, i els quatre pilars de l'estat de benestar s'han anat retallant. En dependència s'ha allargat el temps d'espera, s'ha congelat l'accés a persones amb baixa i mitja dependència, s'ha reduït l'import de les prestacions, s'ha frenat la creació de places públiques que donin servei, s'ha suspès el dret a cobrar prestacions (deixant en entredit la legalitat de suspendre prestacions que se suposen garantides per un dret subjectiu i universal).

Un exemple: fins l'agost del 2013, una persona podia rebre una prestació màxima de 1.300 € per pagar una plaça residencial de 1869 €. Durant 16 mesos aquestes prestacions no s'han pogut ni tramitar, i ara que sembla que es reactivaran (només per les altes dependències), l'ajuda màxima per pagar aquesta plaça serà de 715 €.

Actualment moltes persones estan a l'espera de resoldre el seu expedient, i, o no poden accedir als serveis que necessiten, o les famílies assumeixen el cost que implica l'accés, o els mateixos centres assumeixen una part del cost d'atendre aquestes persones, que d'una altra manera estarien desateses perquè el mecanisme que fa funcionar aquest sistema està frenat.

Edició: Fundació Emma

Coordinació de redacció: Ma. José Rodríguez

Amb el patrocini de:
AJUNTAMENT DE LA BARONAL VILA
DE SANT JOAN DE LES ABADESSES

Editorial

Benvolguts amics i amigues,

Em plau presentar-vos, una vegada més, la revista de la Fundació Emma, una eina informativa i divulgativa que té per objectiu donar a conèixer el dia a dia de la residència, dels seus usuaris i dels professionals que hi treballen.

És un honor ser president d'una institució tan admirable, i que ja compta amb una llarga trajectòria dedicada a l'atenció de les persones grans i a les seves necessitats, en un punt de la vida on cada moment adquireix una importància cabdal.

Així doncs, els que treballem i formem part d'aquest projecte hem d'esforçar-nos al màxim en benefici de les persones que necessiten els serveis que ofereix la Fundació Emma i ho hem de fer amb el convenciment i l'entrega que exigeix el compromís adquirit amb els residents i els seus familiars.

Per tant, no vull deixar passar l'ocasió d'agrair a la regidora de serveis socials i salut del nostre Ajuntament, a la direcció i a tots els treballadors i treballadores de la residència la tasca que hi desenvolupen, en pro de la Fundació Emma i de la qualitat dels serveis que s'hi presten.

Totes aquestes persones demostren dia a dia la seva vocació de servei, cadascuna desenvolupant una tasca concreta, però a la vegada formant part d'un gran equip que garanteix l'atenció a la nostra gent gran.

Tot i que aquests últims anys hem dut a terme importants inversions en l'edifici amb l'adequació d'habitacions, d'instal·lacions, amb millores en les zones comunes, etc., no és suficient, i no ho serà fins que haguem reformat la totalitat de la residència perquè tots els residents se'n puguin beneficiar.

En aquesta línia, podem avançar que el 2015 tomaren les inversions perquè creiem que el context econòmic no és excusa per deixar de complir les nostres obligacions i els compromisos adquirits amb la Fundació Emma, una institució que, com us deia, és cabdal per a les persones, tant residents com familiars i, per tant, requereix tots els nostres esforços perquè continuï mantenint la seva qualitat.

Així doncs, amb l'esperit de superació necessari en moments complexos i amb l'esperança de ser dignes del llegat que hem rebut, m'acomio amb aquestes paraules pocs dies abans de l'arribada de Nadal i desitjo de tot cor que us ompli de joia.

Bones Festes!

Ramon Roqué i Riu
Alcalde i President de la Fundació Emma.

Sant Joan de les Abadesses, desembre 2014

Obra Social "la Caixa"

L'àlbum de fotos de la Maria Costa

Anna Escribà Salvans,
fisioterapeuta de la Fundació Emma

Un 13 de juny de 1921, a Torrents de Santa Llúcia de la Garrroixa, va néixer la Maria Costa Farrés, filla d'en Jaume i la Rosa. La Maria és la segona més gran de vuit germans.

Fets els dos anys de la Maria, en Jaume i la Rosa es van traslladar a viure a "Els Plans", una coneguda casa de pagès de Sant Joan de les Abadesses que aleshores pertanyia al terme municipal de Sant Pau de Segúries.

Fins als 14 anys la Maria va anar a l'escola a Sant Pau de Segúries. Immersa en l'època de la guerra i la posterior postguerra, la Maria fou una adolescent exemplar i molt treballadora: ajudava a casa a guardar les vaques i les ovelles. La Maria, ara recorda que passejava el ramat fins la solana, que prou lluny estava de casa seva.

La seva adolescència i solteria la dedicà a treballar: amb 16 anys va viatjar a França, a Brenes a la verema durant dos anys. Treballava al "pagès" a Can Llaudet de Sant Joan de les Abadesses, on encara recorda que hi anava normalment amb bicicleta.

Cap als 20 anys, la Maria va començar a festejar amb en Francisco Carbonell.

Aproximadament uns 11 anys després, la Maria i en Francisco van decidir casar-se per l'església; i així ho van fer... el casament se celebrà a Sant Pau de Segúries i van gaudir d'uns dies a Barcelona de viatge de noies. Un cop casats, van venir a viure al centre del poble de Sant Joan de les Abadesses, al carrer Jussà.

Poc després, establerts a Sant Joan, la Maria i en Francisco, desitjaven formar una família: així fou, en plena primavera d'un 30 de maig de 1951, neix en Jordi.

En Jordi, fruit del matrimoni de la Maria i el Francisco, va ser batejat al monestir de Sant Joan de les Abadesses poc després del seu naixement.

Els anys passaren ràpidament amb en Jordi a casa:

En Jordi creixia, anava a l'escola, jugava amb els seus amics... en Jordi recorda la Maria, era un bon nen. Tant la Maria com en Francisco treballaven a l'Espona. Els diumenges tenien costum d'anar a missa i celebrar, amb devoció, les festivitats religioses com la benedicció de la Palma el diumenge de Rams a l'inici de la Setmana Santa. Quan en Jordi va complir els 11 anys d'edat, la família Carbonell i Costa es traslladaren a viure al carrer Ramon d'Urg també a Sant Joan.

Els anys passaren, vivències, experiències, la Maria temptejava la vida com a mare, mestressa de casa, la feina a l'Espona amb una afició que preservà durant anys:

L'escriptura: La Maria escrivia, entre d'altres, Caramelles.

Anys felïços... Es retirà de l'Espona i cap a una quarantena d'anys al costat d'en Francisco. El seu fill Jordi, també va anar creixent i establí la seva residència a Barcelona.

Al 1976 la Maria i en Francisco, foren avis de la primera neta, l'Anna i pocs anys més tard, d'en Jordi. Passaven els anys, la família creixia i els costums es mantenen amb els anys...

Fets els 84 anys, la Maria va venir a viure a la residència. Caracteritzada per la bondat i la paciència, sensible i discreció, la Maria conviu amb nosaltres des de fa 9 anys. La Maria ha estat i és apreciada i estimada pels de la casa, per la seva família, principalment i també per tots nosaltres.

Fa 5 anys, arriba a la família la joia de la casa: en Marc, el besnet de la Maria.

L'opinió de l'especialista

Ma. José Rodríguez Garrido, treballadora social de la Fundació Emma

Famílies que cuiden

Un moment decisiu en la nostra història recent és la implantació de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència o llei de la dependència, perquè reconeix per primera vegada la figura del cuidador no professional. La llei comença a anomenar al cuidador informal o no professional a aquell familiar o persona que atén de forma continuada a una persona en situació de dependència, convisqui amb ella o no, i amb la qual esta vinculada afectivament.

Però els cuidadors no heu aparegut arrel de l'entrada en vigor d'una llei de l'any 2006; vosaltres sempre heu estat al peu del canó. Porteu anys lluitant i acompanyant els vostres familiars, vetllant pel seu benestar, donant afecte i tendresa; molt abans que els polítics haguessin reconegut la vostra vàlua. La llei us defineix com cuidadors no professionals, i encara que no heu anat a la universitat a aprendre complicades tècniques sanitàries o psicològiques, el cert és que cuidar és alguna cosa més que adquirir coneixements tècnics. Vosaltres, cònjuges, fills, joves/gendres, germans, nebots, cosins, néts, amics... cuideu la persona que estimeu i sou el millor aliment, consoli i confort que poden trobar.

Cuidar també és estimar, emocionar-te, aprendre a donar sense esperar res a canvi, oferir el nostre temps de forma desinteressada, mirar els ulls i sentir que val la pena l'esforç, aprendre a conviure amb els canvis i les limitacions dels qui cuidem, tenir paciència en un llarg procés, compartir moments únics, sentir l'orgull de ser-hi present i participar, recompensa per la dedicació i l'esforç; però cuidar també és sacrifici, patiment, por,

impotència per no poder canviar les situacions difícils, en ocasions soledat i incomprensió, esgotament, prendre decisions difícils però, per sobre de tot, cuidar es estimar.

Aquest article és un homenatge a tots vosaltres, a aquells que heu dipositat la vostra confiança en nosaltres i que heu decidit per motius diversos deixar-nos intervenir i compartir amb vosaltres la cura i les atencions als vostres familiars en moments molts delicats. Nosaltres també cuidem als vostres cònjuges, pares, germans, avis, tiets... amb tendresa, afecte i dedicació; però mai podrem arribar allà a on només vosaltres sou capaços de poder-ho fer. Les nostres mans mai podran substituir les vostres, la nostra mirada no pot expressar l'amor incondicional d'un familiar, la nostra veu no té el vostre caliu especial capaç d'arribar a la seves ànimes; vosaltres sou el millor que tenen i nosaltres us acompanyem en aquest camí. Gràcies per confiar i compartir el vostre temps amb nosaltres, els vostres moments més complicats, les vostres millors experiències. Gràcies per la vostra comprensió i per la vostra paciència. Gràcies per ser com sou, persones que estimen i que intenten fer les coses bé. Entre tots fem que aquest món de vegades tan incompreensible sigui una mica millor.

Heus aquí algunes reflexions de famílies que continuen cuidant als seus familiars,

“Portàvem 59 anys vivint junts, gairebé tota una vida. Hem compartit molts bons moments i ens hem ajudat sempre. Quan es va posar malalt el vaig cuidar a casa tot el temps que vaig poder, però va arribar un moment que ja no podia mes, per això vaig haver de prendre

la decisió de portar-lo a la residència. Aquesta decisió va ser molt difícil. Em va costar molt adonar-me que ja no podia cuidar-lo més a casa i el moment de la separació va ser molt trist; encara avui és molt trist perquè el trobo a faltar. Sempre el trobaré a faltar. El consoli que tinc és que el veig tranquil aquí a la residència i per això jo també estic més tranquil·la: el cuideu molt bé. El vinc a veure cada dia i sortim a passejar sempre que podem, això m'ajuda molt perquè encara el puc veure cada dia”

“En el nostre cas tot es va precipitar, tot va passar molt ràpid. Un dia la mare estava bé i de cop ja no ho estava. No ens haguéssim pensat mai que una cosa així podria passar, però va passar. Quan ella estava tan malament no la podíem tenir a casa, encara que ens hagués agradat poder-ho fer. Aleshores va arribar el moment de prendre una decisió molt difícil. Quan finalment vàrem decidir portar-la a la residència vaig sentir dintre meu que era com si l'abandonés. Ella sempre ho havia fet tot per nosaltres i ara que ella ens necessitava, nosaltres no podíem cuidar-la com ella es mereixia i ens hagués agradat fer-ho. Va ser un moment molt difícil, però vàrem prendre una decisió i ho vàrem fer. Per això, ja que no la podem tenir a casa, poder venir cada dia a la residència i poder veure-la, parlar amb ella, sortir a passejar juntes i poder donar-li el menjar per mi és molt important. Aquestes estones compartides amb ella em fan sentir bé i en sento útil. Hem creat un vincle molt especial sobretot quan li dono el menjar, i per mi és molt important.”

Coneguem millor a...

JUANA RODRÍGUEZ CORENTO

Anna Escribà Salvans, fisioterapeuta de la Fundació Emma

El teu millor record: La primera vez que vine aquí un 12 de enero, había nebedo mucho.

Un lloc per perdret: Mi pueblo, Almonte.

L'última cosa que fas abans d'anar a dormir: Ver la tele, como tres galletas y un vaso de zumo y a dormir!

Alguna cosa per la qual valgui la pena lluitar: Por la vida.

El teu color preferit: El azul.

Una situació on et sens ridícul: Cuando me parece que no voy arreglada.

Una paraula: Mamá.

Un o una cantant: Me acuerdo de

Molina y de la Niña de Antequera.

Un moment de la teva vida: El día en que me casé y que tuve a mi hija, los dos en un mes de septiembre, un 21 y un 24.

Un artista: Mari Fe de Triana.

Una ball: Las sevillanas, no se bailan pero me gustan mucho.

Una flor: Una rosa.

Una afició: Antes me gustaba cocinar, de hecho, era cocinera.

Quan et diuen Fundació emma, què et vé al cap: Que con toda la gente que estamos aquí, somos compañeros... somos una familia!

TERESA ROURE ROVIRA

Anna Pérez Cervantes, responsable higienicosanitària

El teu millor record: Quan van nèixer els meus fills

Un lloc per perdre't: Camprodon

L'última cosa que fas abans d'anar a dormir: Rentar les dents, la cara i les mans.

Alguna cosa per la qual valgui la pena lluitar: Pels fills i nets

El teu color preferit: El blau

Una situació on et sens ridícul: No portar roba adequada en una festa

Una paraula: Bonica

Un o una cantant: David Bisbal

Un moment de la teva vida: Quan em vaig casar

Un artista: Antonio Banderas

Una ball: El vals

Una flor: Una margarita

Una afició: Pintar

Quan et diuen Fundació Emma, què et vé al cap: Que hi estic bé

Un bon consell: Curiositats de l'ou

Anna Pérez Cervantes, responsable higienicosanitària

L'ou és una font molt comuna d'alimentació a tot el món. Per la facilitat de preparació és un producte essencial en la nostra gastronomia. Es un aliment d'alt valor nutritiu i una bona font de proteïna. Per la seva naturalesa és sensible a la contaminació i la multiplicació bacteriana.

Els ous han de tenir la closca neta, sencera i sense signes d'humitat. La closca bruta pot contenir gèmens i contaminar l'interior de l'ou i dels altres aliments amb què estiguin en contacte. No s'han d'utilitzar ous amb closca trencada, ni tampoc que facin olors estranyes.

S'han de conservar en un lloc fresc, sec i a temperatura constant, preferiblement a l'ouera del refrigerador que ens dificultarà les contaminacions creuades amb altres aliments. Netejar la zona de conservació regularment.

No és una pràctica correcte rentar els ous ja que ot facilitar la seva contaminació.

Abans i després de manipular un ou cru cal rentar-se les mans per evitar la dispersió dels bacteris dels ous en altres aliments elaborats, i en superfícies de treball o estris de cuina que hagin estat en contacte amb l'ou.

No s'ha de trencar l'ou en el mateix recipient on després s'ha de batre, ni separar la clara del rovell amb la closca de l'ou. En trencar l'ou podem contaminar el recipient i el propi ou amb els gèmens de la closca.

Per tal de garantir l'eliminació dels germen cal coure els aliments que contenen ou a una temperatura que arribi als 75°C en el centre del producte. La cocció és l'única manera d'eliminar els gèmens.

Els ous envasats que estan a disposició del nostre consum han d'estar identificats amb la data de consum preferent, la categoria de qualitat i pes de l'ou. Han d'aparèixer el centre on han estat envasats i classificats, la forma de cria i les recomanacions sobre la manera de conservar-los.

Un cop cuinats s'han de consumir immediatament o mantenir al refrigerador. No es poden deixar a temperatura ambient entre 10°C – 40°C. No es poden mantenir aquestes temperatures més de 2 hores.

Seguir unes normes d'higiene adequades ajuda a evitar toxiinfeccions alimentàries.

Les activitats

Susanna Armengol Puigoriol, terapeuta ocupacional

Heus aquí, el curs de l'any en unes quantes fotografies

NADAL, ELS PASTORETS I ARRIBADA DELS REIS

Un recull de diverses fotografies de les activitats del Nadal amb els nens de l'escola que van venir a cantar unes nadesles. L'arribada dels Reis d'Orient va ser una gran festa ja que han portat regals per a tothom.

EL CARNESTOLTES

Per la festa més esbojarrada anàvem disfressats de lluna, una disfressa del taller de manualitats.

DINAR D'HIVERN A LA RUTA DEL FERRO

Vàrem fer el dinar al restaurant La Ruta del Ferro. Com que és al mateix poble, hi va haver una gran assistència

FESTA DE LA PRIMAVERA

A la Primavera férem el taller de plantada de flors i l'hort. Aquest any els geranis han viscut estiu i tardor. Hem estat uns bons jardiniers

Mes activitats que hem fet: per Sant Jordi trobada amb els nens i nenes del Moli petit i parada de manualitats al passeig. Per St. Joan ball. A l'estiu, anada a l'Escala i dinar al club Nàutic. Activitats de festa major com audició d'havaneres, bingo al jardí...

DIADA DE SANT JORDI

PER PASQUA LES TRADICIONALS CAMELLES I LES MONES QUE NO PODIEN FALTAR

ANIMACIÓ AL BALL DE SANT JOAN I GRAN PARTICIPACIÓ A L'EXCURSIÓ DE L'ESCALA

LES SORTIDES D'ESTIU

A l'estiu visitem diverses terrasses per fer el cafè. Malgrat no ens va fer gaire bon temps, tot i així, mireu quina taula més llarga... També varem fer alguna sortida al mercat i alguna brusa es va estrenar...

PER LA FESTA MAJOR, HAVANERES, BINGO... I OFRENA FLORAL L'11 DE SETEMBRE

CASTANYADA

L'última festa que hem posat a la revista d'aquest any. Quin ball! Mireu les cares! Que be ens ho hem passat!

ANIVERSARIS

CAMINADA ENVELLIMENTACTIU

Quin joc t'agradava més de petit o petita

Carmen Blanco Triviño. Gerocultora del centre de dia de la Fundació Emma

PERE CASAS CASALS / Residència

Jugava a fútbol i m'agradava molt. Recordo que a un amic meu li van donar un cop amb la sabata a la cama i l'hi van trencar!
També m'agradaven molt els estudis, però als 11 anys els vaig haver de deixar per anar a cuidar vaques.

ALICIA GOMEZ AGUIRRE / Centre de dia

Jugava a las muñecas.
Recuerdo que mi madre me hacia muñecas de trapo muy lindas.

AGUSTIN PAYAN RUBIO / Residència

Jugabamos con cajetillas de cerillas vacías y con tejas (piedras planas) . Tirábamos las piedras a las cajetillas y quien conseguia sacarlas fuera de la raya que havia en el suelo era el que ganaba. También jugábamos a tirar la pelota a la pared con la mano, si pasaba de una raya que habia en la pared perdíamos.

CINTA VIÑAS VILARRASA / Residència

Jugàvem a nines, les fèiem dormir i cuinaven per elles . També jugaven a botigueres. Vàrem fer una església de fang i els diumenges les portaven a missa.
Ens ho passavem molt bé.

MARINA CAMBRAS TEIXIDO / Centre de dia

Jugàvem a nines, agafàvem les lletres, els hi posàvem aigua i els hi donàvem beure. Les posàvem a dormir i els hi donàvem pa per menjar.
També fèiem ninots de fang i els hi posaven braços, cames, cap...
Jugàvem amb una bona colla de mosses.

REMEI PONS RIGAT / Residència

Jugaba a cuit i amagar i a les boles.
També recordo que el meu pare en va regalar una nina molt maca.
Li tenia molta estimació.

ROSER GALCERAN COMA / Residència

Jugava amb nines de cartró.
Els hi cantava per que s'adormissin.

MARIA SOLER TORN / Residència

Jugava a saltar a corda. Erem moltes amigues.
També jugàvem a tirar boles

Voluntariat de la Fundació Emma

El grup de voluntariat

El voluntariat el formem una colla de persones que dediquem unes hores del nostre temps a ajudar els professionals de la Residència.

Col·laborem en la participació dels avis en els jocs, activitats i sortides, sigui per anar a passar el dia o per acompanyar-los al metge, al dentista o a fer algun encàrrec, com per exemple anar a renovar el DNI.

Aquestes són tasques que a vegades els familiars, per falta de temps o a causa de la feina no els poden acompanyar i nosaltres com a voluntaris ens és grat de poder-los ajudar. Normalment són casos de poca

importància, però que no hi poden anar sols.

Jo parlo de la meua experiència i la trobo molt gratificant, per mi fer de voluntari és donar però també rebre, ja que t'omple de felicitat veure que ells estan contents i alegres i t'ho demostren amb el seu afecte o un somriure, per altra banda també et fa reflexionar en pensar que tots hi hem d'arribar.

També passes alguna estona feixuga quan arriba el dia que algú ens deixa, ja que amb el temps els has agafat afecte, però has de seguir fent de voluntari perquè hi han altres avis que ho necessiten.

Reflexions d'un familiar

Àngel Martínez Comas

La Residència, una necessitat?

Des de la segona meitat del segle XX fins als nostres dies i amb la revolució industrial, s'ha fet una evolució tecnològica que ha absorbit a la societat, d'una manera física i especialment psíquica, que ens ha creat unes necessitats sense les quals no podem viure.

Tant li fa l'ordre, als anys 50 ja teníem electricitat i va aparèixer la televisió en blanc i negre (recordeu haver anat a l'aparador de can Radio Bosch a veure els partits de fútbol que televisaven?). Després va venir el telèfon (anàvem a l'escala que hi ha al costat de can Salvat on al primer pis hi havia "Teléfonos" des d'on trucàvem o ens trucaven en cas de necessitat); posteriorment vingueren els frigorífics, les rentadores, el telèfon fix, la televisió en color, els ordinadors bàsics, els portàtils, el mòbil, internet, les tablets... però especialment ens ha canviat el mòbil, amb totes les seves prestacions, WhatsApp, Instagram i altres aplicacions que té, avui gairebé s'hi pot fer tot i l'hem convertit en una necessitat, o no?

Podríem viure sense tots aquest articles, ara mateix? Crec que ja sé la resposta que donaríem. Doncs en aquest context voldria afegir-hi la residència d'avis de la nostra vila, i les de totes les poblacions que en tenen. Dèiem al principi, als anys 50, en aquella època en cada llar hi solien viure els avis, els pares i tres o quatre fills, i quan un d'ells es feia gran i emmalaltia, sempre hi havia un o altre que el podia cuidar, mentre la resta treballaven; avui en dia per la situació real de la societat, ens veiem obligats a treballar tots els que podem de cada llar i segueixen havent-hi persones grans que necessiten d'atenció continuada; i quants problemes això ha portat a moltes llars.

Sortosament hi ha residències d'avis, tot i que amb la crisi que vivim, a vegades no tothom pot gaudir d'aquest servei que aniria bé a tantes llars.

Gairebé diria que és una necessitat tenir-les, i ara el que hem de fer entre tots, és ajudar a aconseguir facilitats per poder utilitzar aquest servei i que estigui a l'abast de tothom. Mentrestant, voldria demanar respecte i més valoració per aquesta institució i els seus membres: interns, cuidadores, especialistes, direcció, treballadores i col·laboradors, per el treball, esforç, dedicació i paciència que hi posen tots i cadascun en la seva tasca. Una tasca que crec, no es prou valorada en general. Pensem que tard o d'hora, la residència pot ésser una necessitat per a qualsevol família de la vila i hem de recolzar-la.

